

0103 – 3. januar

Så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne. Joh 3: 16.

Legg nå her merke til Guds evige nådevalg! Gud er den eneste vise, rettferdige og barmhjertige. Han er Skaperen, og den eneste som med rette kan kalles Far, høyt hevet over alt som kalles for far i himmel og på jord.

Han så i sin evige allvitenhet menneskets utvikling. Gud hadde skapt mennesket i sitt bilde og gitt det mulighet til å bli stående i dette bilde, i kraft av menneskets egen lydlighet og rettferdighet. Men Gud så hvordan mennesket, denne edle og fine skapningen, i Adam skulle trekke hele menneskeslekten med seg, og falle ut av sin rene og gode tilstand. Gud så hvordan mennesket skulle miste Guds bilde og styrte seg ut i evig død og fordømmelse, totalt inntatt av den gamle slangens gift, og solgt under synden.

Da besluttet Gud, allerede før han lot denne betydningsfulle slekt gå ut fra sin skapende hånd, at han ville selv sørge for deres frelse. Han ville gi dem en Mellommann som skulle ha både menneskets og guddommens natur uoppløselig knyttet sammen i sin person. Så utvalgte han oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt.

Ikke en bokstav eller en prikk kunne oversees eller ettergis i den guddommelige rettferdighetens lov. Men like umulig var det for den falne menneskeslekten å oppfylle loven. Den kunne ikke stå fram med noe den ikke lenger var i besittelse av; nemlig en sann rettferdighet og hellighet.

Nå ville enten Guds plan med å skape mennesket være forfeilet, og hans livs sønn, hans avbilde og barn, gå evig fortapt, –. Eller Gud måtte selv tenke ut et råd for å frelse menneskene. Derfor forbarmet Gud seg over oss i sin egen frie kjærlighet, «etter sin frie viljes råd, til pris for sin nådes herlighet». Derfor utvalgte han sin elskede Sønn som vår frelse.

Og av den samme store barmhjertighet og kjærlighet påtok Sønnen seg villig å bli menneskenes bror. Han var det evige, selvstendige Ordet, som nå skulle føre dem til frelse. Som selv skulle bli menneske og gjennom sine manndoms år på jord oppfylle loven og lide døden. For gjennom dette å gjenvinne det som var tapt, gjeninnsette oss i det fullkomne, og på ny opprette Guds bilde i oss gjennom ham selv. Så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne.

Han ble et menneskes sønn («Menneskesønnen») for å frelse det som var fortapt. For slik som fordømmelsen ved den enes fall kom over alle mennesker, slik blir den enes rettferdighet til rettferdiggjørelse (frifinnelse) for alle mennesker. På samme måte som vi alle døde i Adam, slik skulle også alle bli gjort levende i Kristus.

Dette var Guds eget frie nådevalg. Og der var ingen annen grunn til dette enn Guds egen frie, uforskyldte kjærlighet, slik Kristus sier det: Så (høyt) har Gud elsket verden. Uansett hvor en søker etter svar, kan en aldri finne noen annen grunn enn denne: Han elsket, derfor elsket han. Vi kommer ikke lenger. Han har utvalgt oss i Kristus etter sin frie viljes råd. Ingen ba ham om det. Ingen fortjente det. Det var hans frie viljes råd.

Her har vi en gullgrube. Vår frelse, at vi er utvalgt i Kristus, er Guds egen, frie beslutning, og hans egen gjerning. Skriften sier: Gud gjør alle ting for sin egen skyld (Jes 43: 25). Det er han som har skapt

alle ting, og til hans ære er det alle ting er til. Og så er det han som har besluttet at i og gjennom Kristus skulle den falne menneskeslekten få være hans barn.

Han har tatt oss til seg som sine egne barn gjennom Jesus Kristus etter sin frie viljes råd, til pris for sin nådes herlighet. Hva skal vi si til dette? Når Gud bestemmer seg for å ville utrette noe, hvem er da i stand til å hindre ham? Hvem kan hindre ham i å gjennomføre sin vilje? Derfor heter det nådevalg, utvelgelse.

Du synes det er så altfor stort at du skal få være Guds barn. Du er så fullstendig uverdigg til dette. Men uansett hvilken innvending du har, så er jo dette Guds egen frie viljes råd.

Hva skal en kunne innvende mot Guds vilje og rådslutning? Den ene dagen beslutter han å skape planeter, så mange som havets sand. En annen gang beslutter han å skape sine barn på jord, – og samtidig at når de har falt for fiendens fristelser, gjenopprette dem gjennom en Frelser. Han besluttet å gjøre dem til sine barn på ny, gjennom en dyrkjøpt gjeløsnigg, – så fordervet og uverdigg de enn måtte være. Ja, hva har vi å si til alt dette? Alt er bare Guds frie viljes råd! Han gjør alt for sin egen skyld.

Dette er den veldigg trøsten i nådens utvelgelse. Her må jeg da se at Guds nåde og kjærligg er fri og totalt uavhengigg av oss. Det er dette Paulus taler om i Rom 9, om utvelgelsen, når han tar som eksempel tvillingbrødrene Jakob og Esau. «Før barna ennå var født og hadde verken gjort godt eller ondt, for at Guds plan skulle bli stående i henhold til utvelgelsen, ikke for gjerningenes skyld, men av hans nåde som hadde kalt, – da ble det sagt til moren: Den største skal tjene den minste».

Det samme gjelder i dette vi nå taler om. Før vi i det hele tatt var skapt, ja, før verdens grunnvoll ble lagt, da vi verken hadde gjort godt eller ondt, utvalgte Gud oss i Kristus til barn og til å arve evigg frelse og saligg.

Selvsagt er denne utvelgelsen det veldiggste tordenslag fra himmelen over alle gjerninger og hva vi kan fortjene med dem innfor Gud! Selvsagt burde dette tordenslaget få oss til å våkne opp fra vår evigg innbilning om at Guds nåde skulle være avhengigg av noe hos oss, av vår kristeligg og gode gjerninger. Han har jo utvalgt oss i Kristus allerede før verdens grunnvoll ble lagt! Da kommer vi nok litt for sent med all vår fortjeneste! Tenk: En evigg nåde!